

Райна.

Тулло, не щѣ да ми го споменувашь. Азъ желѣѣкъ тейка, не знашь ли?

Тулла

И азъ го желѣѣкъ, мила, и всичкы го желѣемъ. Але негова-та воля, княгыньо, послѣдня-та му воля!... не трѣбва да ѣж забравямы. Трѣбва да ѣж изпълнишь; инакъ ты расърдвашь душѣкъ му прѣдъ Бога, и Богъ ще тя замрази. Защо че бащина воля е Божя воля. Кой-то не слуша бащѣ си, не слуша Бога, и тогазъ грѣши, баби, много.

Райна.

Добрѣ, добрѣ, азъ-ще изпълнѣкъ волѣкъ-тѣ бащинѣ си, само да ми прѣмине жялость-та.

Тулла.

Тѣй кажи, рожбо, тѣй мило. Зеръ трѣбва да изпълнешь послѣднѣкъ-тѣ му волѣкъ за да зарадвашь душѣкъ му, и Богъ да тя обикне. А колко-то за жялость-тѣ не трѣбва толкозъ да ся прѣдавашь; ты си млада, и не быва много да желѣешь: желеніе-то е за стары-тѣ. Остави на мене, азъ ще желѣѣкъ на мѣсто тебе. — И тѣй, честита княгыньо, комисъ-тѣ Георгы и боляритѣ ми заражяхъ да ти кажѣкъ да ся приготвишь за свадбѣкъ, че да ся помне кога-то Самуилъ надви Рускѣкъ тѣ войскѣкъ, тогазъ и ся вѣвичѣ. Тѣй не ли е?!
Райна.

Тѣй, тѣй. Имашь право.